

[Handelsministeren.]

vedtaget enstemmigt paa den interparlamentariske Konference i London. Det i Folketinget vedtagne Forslag er ikke udarbejdet i Tilknytning til London-Resolutionen. London-Resolutionens bærende Princip kan siges at være Princippet om Publiciteten. Efter denne Resolution skulde Offentligheden gøres bekendt med de Prisaftaler, som fandt Sted, men i denne Offentliggørelse skulde ingenlunde ligge en Fordømmelse af Aftalerne. Det blev nemlig udtrykkelig i Resolutionen fastslaaet og erklæret, at Karteller, Truster og lignende Sammenslutninger er naturlige Fænomener i det økonomiske Liv, og at man derfor ikke kan indtage en principielt afvisende Holdning overfor dem. Men da man paa den anden Side af Erfaring vidste, at de ogsaa kunde være skadelige i deres Virkninger, erklæredes det for nødvendigt at træffe regulerende Foranstaltninger. Og da London-Konferencen i Offentliggørelse saa et velegnet Middel til Bekæmpelse af Misbrug og et Grundlag for en eventuel Kontrol, udtalte den sig nærmest for Anmeldelsespligt og for Registrering, altsaa for, at Prisaftaler skulde anmeldes, og for, at Aftaler, der var anmeldt, skulde offentlig registreres.

I Forslaget, som jeg her forelægger, og som jeg tør antage, at Tingets ærede Medlemmer er nogenlunde bekendt med, hedder det i § 1, at

„Prisaftaler, som er truffet eller træffes af Truster, Karteller og lignende Sammenslutninger af monopolagtig Karakter, og som har til Hensigt at fastlægge utilbørlig Pris paa Varer, som indgaar i det almindelige Forbrug, eller søge saadan Pris hævdet ved utilbørlige Foranstaltninger, er underkastet Prøvelse i Henhold til denne Lov.“

Denne Prøvelse skal ifølge Lovforslagets § 2 foretages af et Udvalg paa 3 Medlemmer, bestaaende af en Højesteretsdommer, udpeget af Præsidenten i Højesteret, en Landsdommer, udpeget af Præsidenten i Østre Landsret, og endelig et tredje Medlem, udpeget af Præsidenten i Sø- og Handelsretten. Højesteretsdommeren bliver Udvalgets Formand. Udvalget kan tilkalde al fornøden Assistance — det er naturligvis ikke Tanken, at disse tre Medlemmer alene skulde kunne udrette det, der her er Tale om. Udvalget skal kunne udøve sit Skøn over Tingene, eventuelt i Henhold til Oplysninger, som skriftlig er tilsendt Udvalget enten fra Producenter, Forbrugere eller handlende, og Udvalget kan af de paagældende Sammenslutninger eller Virksomheder kræve alle fornødne Oplysninger til Bedømmelse af

Sagen. Dersom Udvalget efter foretagen Undersøgelse finder, at den trufne Prisaftale tilsigter en utilbørlig Prisdannelse eller en Prishævdelse ved utilbørlige Foranstaltninger, skal Udvalget indanke Sagen for Domstolene.

Der bliver altsaa Tale om en ren Domstolsafgørelse af Sagen. Det er Rettens Skøn, der til syvende og sidst bliver det afgørende, i første Instans Landsrettens, i sidste Instans Højesterets. Uvedkommende Indblanding er udelukket. Det Direktiv, der gives Domstolene, findes i § 5, hvori der staar, at hvis Domstolene finder, at Aftalen har medført utilbørlig Prisdannelse, eller at den søges hævdet ved utilbørlige Foranstaltninger, skal Aftalen i enhver Henseende erklæres ugyldig og uforbindende og Bøde idømmes. Men efter § 4, 2det Stykke, kan Udvalget dog i særlige Tilfælde, naar der ikke kan antages ved Prisaftalen at være tilføjet den forbrugende Almenhed, det forbrugende Publikum, nogen større Skade, eller Aftalen kun har virket i kortere Tid, indskrænke sig til at foranledige Prisaftalen ændret eller offentliggjort, dersom vedkommende Trust, Kartel eller Sammenslutning indvilliger i saadan Ændring eller Offentliggørelse. Her ser man en Antydning af den Publicitet, som London-Resolutionen saa stærkt fremhæver, at man skulde bygge Lovgivningen dette Forhold vedrørende op paa, men Publiciteten er her rigtignok kun alternativ.

I § 6, 1ste Stykke, er der indført en Bestemmelse om Bøder, og i 2det Stykke er der en Bestemmelse om, at tekniske Hæmmeligheder ikke behøver at blive aabenbaret for Kommissionen; i paakommende Tilfælde kan Sagen afgøres ved, at Polyteknisk Læreanstalts Direktør tilkaldes og faar Vejledning om, hvad det drejer sig om. I § 7 bestemmes det, at intet af Udvalgets Medlemmer eller de tilkaldte sagkyndige maa deltage i Undersøgelsen af nogen Udvalget forelagt Sag, som angaar Virksomheder indenfor Produktion eller Omsætning, i hvilke han under nogen Form er interesseret, og vedkommende vil i paakommende Tilfælde være at erstatte med en Suppleant, udpeget som det Medlem, han erstatter.

Lovens Gyldighedstid er tænkt begrænset til 3 Aar, nemlig fra 1. Januar 1932 til Udgangen af 1934. Her er Tale om et Forsøg, og jeg maa meget anbefale det høje Tings Medlemmer nu at slutte sig til Folketingets Vedtagelse. Der er ved dette Lovforslag givet et Grundlag, som man kan bygge sine Erfaringer paa. Det er mit Haab, at det høje Landsting i denne Rigs-